

Работата достигна до бой. Ала въ този мигъ ржководительтъ на гимнастическитѣ игри се смугна помежду ни, раздѣли ни и накара да трѣгне всѣки по пѣтя си.

Този пѣтъ ние не отидохме извънъ града, дѣто ставаха дългитѣ надбѣгвания и конскитѣ надпрѣпускания. Но на тѣзи игри не се допускаха всички момчета, защото за маловъзрастнитѣ бѣха опасни.

— Азъ да бжда тамъ, непрѣмѣнно шѣхъ да бжда най-първия яздачъ — съ огънь каза Пердика

Празникъ на пролѣтъта.

Прою вече се бѣ доста уморилъ да разказва, ала тихиятъ Аминта го замоли да разкаже, какво е виждалъ въ Атина, докато е траяло учението му. Учителътъ стана, протегна си малко болनावиятъ кракъ, пи една чаша бистра вода, па продължи по-нататъкъ.

— Нищо не ми е направило толкова впечатление въ първата година на учението ми, колкото сбора, празника на пролѣтъта. А, тия нѣща бѣха величествени! Но нека ви разкажа какъ ставаше сбора и празника.

Въ началото на мартъ въ Атина имаха обичай да празнуватъ настѣпването на пролѣтъта. Това бѣ празникъ на всичко младо, ново и весело, което токо що се измѣкваше отъ мразовитата зима, за да влѣзне въ възобновения красивъ животъ, що носѣше пролѣтъта. Природата се събуждаше. Всичко, което бѣ младо, засмѣно, цвѣтно, живо, дѣтско, зелено, празнуваше този тържественъ день. И азъ за пръвъ пѣтъ се наредихъ въ тържеството. Една голѣма колесница возѣше статуята на богинята, що